

AMELIA

chce zůstat nad vodou

Valentina Ferrari

 metafora

Napsat článek, najít lásku a rozhodnout se, co se životem.
To vše za sedm dní!

Amelia byla odjakživa pilná a zodpovědná dívka. Jenže teď jí bude za týden třicet, v hlavě má zmatek a před očima neradostnou bilanci:

Bydlí u rodičů ve sklepě, má tři brigády a málo peněz, její přátelé jsou šťastně zadaní a mají rozjetou kariéru, zatímco její přítel básník bydlí u své matky a v dohledné době na tom nehodlá nic měnit. Navíc v magazínu, pro který pracuje, dostala ultimátum. Do týdne má odevzdat superúspěšný článek o plastových kachničkách, které skončily při námořní katastrofě v oceánu.

A tak začíná odpočet:

- 7 dní, aby Amelia napsala nejvíc cool článek své kariéry a vyhnula se vyhazovu.
- 7 dní, aby pochopila, jestli je vůbec zamilovaná – a do koho.
- 7 dní, aby zjistila, co opravdu v životě chce.

Valentina Ferrari

AMELIA

chce zůstat nad vodou

Valentina Ferrari

AMELIA

chce zůstat nad vodou

Přeložila Simona Reseková

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

L'arte di restare a galla © 2021 Valentina Ferrari
Published by Mondadori Libri S.p.A., Milano
This edition is published in agreement with
Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
Translation © Simona Reseková, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-618-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-617-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-197-7 (print)

*Faustu Ferrarimu:
Kamkoli jdu, nesu si tě s sebou.*

*Všem Ameliím tam venku:
Nezapomínejte být statečné,
všechno dobře dopadne.*

Ever Laurel byla nákladní loď, která v roce 1992 vyplula z Hongkongu a zamířila do Tacomy. Jeden z přepravovaných kontejnerů skrýval ve svém nitru přibližně 28 800 plovoucích gumových zvířátek.

S námahou otevřela oči. Hlavu měla ještě pořád vklíněnou mezi umyvadlem a radiátorem.

„Rozuměla jsi, co tím myslím?“

„Ano.“

K tomu, aby vstala, posbírala své věci ze země, ~~odplazila se~~ přešla do vedlejší místnosti a nalila vodu do varné konvice, potřebovala víc času než obvykle.

„Je důležité, abys mi ten článek odevzdala do příštího týdne.“

„Rozumím.“

Poté co černým čajem zapila tabletu Maaloxu a popálila si jazyk, podívala se na hodiny.

„Ne později.“

„Do příštího týdne ho máš.“

Měla zpoždění. Ve spěchu popadla fén, v kuchyni ho strčila do zásuvky a začala sušit přes odkapávač přehozené kalhotky, které si chtěla vzít na sebe.

„Chápeš, že jo? Mělo to být hotové už dneska, ale dávám ti čas navíc.“

„Chápu to, děkuju.“

A zatímco horký vzduch vzdouval kvítky natištěné na látce, duchem nepřítomná pozorovala kousky vodního kamene usazené na zamlženém kovu a z pusy jí přitom trčela půlka ovocného chlebičku.

„Přál bych si, aby bylo všem jasné, jakým směrem se ubíráme. Naše články musí být naší poznávací značkou.“

„Samozřejmě.“

Nakonec si pod džíný oblékla ještě vlhké spodní prádlo, vlasy si stáhla do neupraveného culíku, namalovala dvě nesouměrné oční linky a rozběhla se za Danielem do redakce.

„Přines mi něco živého, něco svěžího! Něco, čemu nedokážu říct ne.“

Amelia pokrčila rameny ve svetu.

Pociťovala skryté potěšení z toho, že Daniela dokáže pouštět jedním uchem dovnitř a druhým ven, a on o tom přitom nemá sebemenší tušení. Rovná záda způsobně opřená o židli, oči doširoka otevřené, brada pohybující se podle kadence slov. Občas si ho představovala uprostřed nějaké extrémně delikátní činnosti, třeba při tom, jak si ve svém open space kroučí špičky kníru nebo jak se zničehonic zastaví, aby s potěšením zhodnotil, nakolik se mu povedlo sladit kšandy s brýlemi. A na závěr si v zrcadle věnuje patetický pohled člověka, jenž vyžaduje disciplínu jen od těch druhých.

„Prosím tě, neber si to osobně jako nějakou zákeřnost z mojí strany. Snažím se jenom jít s proudem.“

Amelia musela krotit kašdičkový sval svého obličejce, aby se mu nevysmála do očí. On opravdu řekl *jít s proudem*.

Daniel vstal, pravděpodobně proto, aby svému proslovu dodal na vážnosti. Otevřenou dlaní prudce odstrčil křeslo, až jeho kožený potah vydal zvuk, jako když se trhá, a nakonec začal gestikulovat pod plakátem Kapitána Ameriky.

Místnost nebyla zrovna velká a zdálo se, že ji předpubertální plakát spolu se stohy ošuntělých knih a s opotřebovaným psacím stolem co nevidět spolkně.

„Napiš ten příběh o kachničkách. Zmocni se ho!“

Amelia roztržitě přikývla, a nebylo to proto, že to blábolení, na které si v průběhu roku už zvykla, ji zajímalo jenom pramálo, ne-li vůbec, ale protože zničehonic ucítila v hrdle hořkou pachut, což ji vystrašilo.

V tu chvíli ji totiž napadlo, že teprve před několika hodinami, poté co do sebe kopl jeden, dva, *určitě tři* panáky vodky, v koupelně na zemi sestavila a na úhledný list papíru krasopisně napsala seznam s názvem *Proč je můj život naprostá katastrofa*, ve kterém shrnula důvody, kvůli nimž (viz níže) je její život naprostá katastrofa:

1. Vystudovala jsem žurnalistiku a pracuju pro hipsterský online magazín.

2. Vzhledem k tomu, že hipsteři mi platí padesát eur za článek, musím venčit psa paní Masiové.

3. Vzhledem k tomu, že hipsteři mi platí padesát eur za článek a paní Masiová, jen když si vzpomene, musím až do dvou v noci roznášet pivo.

4. Vzhledem k bodům 1., 2. a 3. dodávám: žiju u rodičů ve sklepě a spím na palandě těsně u stropu.

5. Mám přítele, který si myslí, že psaní básní je opravdová práce.

6. Za týden mi bude třicet.

7. Objevila jsem první podezřelou vrásku.

8. Moje nejlepší kamarádka je těhotná.

9. Kolik let mi ještě asi tak zbývá na to, abych stihla přivést na svět dítě?

Mezi složitostí bodu číslo devět a naléhavostí bodu číslo deset a při pomýšlení na svá zahnívajíc vajíčka se Amelia nakonec na seznam vyzvracela.

Nespokojená sama se sebou z něj udělala úhlednou kouli, kterou se pokusila trefit do záchodu – a bohužel se jí to podařilo.

Se zdřevěnělým jazykem se teď pokoušela polknout zatuchlou slinu, která jí lepila pusu. V rychlosti z kabelky vytáhla láhev vody, aby případně recidivě zabránila.

„Kdybys věděla, kolik zobrazení jsme měli díky článku Marie Camilly!“

„Tomu o kočkách?“

„Jo, tomu. Lidi ho spolkli i s navijákem! Dalo se to čekat, koneckonců je to záležitost životních zkušeností. To je to, co jim musíme, opakují, *musíme* dát! Je to naše nevyřčená dohoda se čtenářem.“

Amelia se mírumilovně usmála: bylo jen otázkou času, kdy Maria Camilla a její žlutý plstěný svetr získají Pulitzerovou cenu za reportáž z první linie *Týden, který jsem strávila jen se svými kočkami*.

„Jsem si jistý, že bys to dovedla taky. Musíš tomu jenom věřit a důvěřovat sama sobě. Já ti věřím a dávám ti šanci, abys mi mou důvěru oplatila. Dokaž mi, že se nemýlím.“

Jestli ještě jednou řekne „důvěra“, odložím vodu a vyzvracím se mu na stůl, přísahám.

„Samozřejmě.“

„Už je to víc než rok, co tady pracuješ.“

Nebylo pro ni těžké zrekapitulovat si každý z tří set šedesáti pěti a něco dní a litovat jich stejně, jako by to bylo poprvé.

„A i když si velice cením tvého stylu psaní a tvého pohledu na věci kolem tebe, můj celkový dojem je, že obecně projektu příliš nevěříš, že ti uniká jeho vize jako celku.“

Odmlčel se tak, jako se uprostřed věty zastaví někdo, kdo se chystá říct něco důležitého.

„Jestli nedokážeš uchopit *mood*, je mi líto, ale,“ otočil se s očima upřenýma na pytlík Kapitána Ameriky, „promiň mi tu otevřenost, ale myslím, že budeme muset ukončit naši spolupráci.“

„Rozumím. Buď napíšu článek o gumových kachničkách, anebo letím.“

Stávalo se, že když Amelia ucítila silnou potřebu plakat, ale byla si vědoma, že na to není ten správný čas, tak jenom polkla.

Poslední dobu polykala často.

„Jsem si jistý, že se nemáš čeho bát.“

„Jo, jasně.“

„Dobře, tak jsme si všechno řekli. Promiň, ale teď musím běžet, mám důležitou schůzku.“

Daniel popadl telefon ze stolu a vyrazil ke dveřím, aniž by zvedl zrak. Amelia, opuštěná na židli jako papoušek na bidýlku, nepohnula ani svalem.

„V každém případě si dáme vědět.“

„Ano, dáme si vědět.“ V okamžiku, kdy se dveře zabouchly, jako by chtěly místnost rozdrtit, Amelia slabým hláskem z posledních sil dodala: „Ozvu se ti já.“

A polkla.

Děšť v tenkých nekonečných potůčkách klouzal po čelním skle skútru. Slabé mrholení Amelii smácelo odhalený krk a kapičky jí rychle stékaly dolů po zádech. Ale jakmile si nasadila přilbu a přimáčkla jí vlhké, teď již rozpuštěné vlasy, nic už jí nebránilo, aby rychle uháněla domů, žaludek stažený zčásti vinou zbytkového alkoholu, zčásti kvůli tomu, co jí řekl Daniel.

Útržky rozhovoru se jí zaryly pod kůži, celou svou vahou jí jako šrouby tlačily na hrudní kost a nutily ji dýchat s otevřenými

ústy – tiše si somatizovala celý okolní svět, jak nejlépe dovedla. Šlo o to, jak se naučit zvládat tlumenou bolest, kterou nedokázala dokonce ani pojmenovat.

Nedokázala napsat článek.

Nedokázala psát.

Nedokázala nic.

Sebeodcizení znásobené věcmi, kvůli nimž si neustále uvědomovala, že není dost dobrá.

Nebyl v podstatě právě tohle ten důvod, proč v koupelně na zemi, kde se ráno vzbudila, ve chvíli, kdy ztratila veškeré zábrany, sepsala pohromy svého bídného života, který si posléze vizualizovala jako zmačkanou kouli? Teď když ji konečky vlasů píchaly do suchých rtů, si uvědomila, že tohle vytržení rozvážného ožraly bylo k ničemu: zmohla se jenom na to, že na kus papíru sepsala všechny ty věci, které nikam nesměřují. A všechno, co nikam nesměřuje, jenom nečinně stojí na místě. Nenávratně ztraceno.

Na každém semaforu kontrolovala čas, nohou udávala rytmus a ústa měla uprostřed troubících klaksonů otevřená dokořán.

V půli cesty jí začal v kapse vibrovat telefon. Se zrakem stále upřeným na silnici ho horko těžko vsunula pod přilbu a nakloněnou hlavou a zvednutým ramenem si ho přidržovala o její vnitřek.

„Prosím?“

„Amé, slyšíš mě?“

„Jo, teda doufám. André?“

„Jasně, copak jsi neviděla jméno?“

„Ne, řídím.“

„Tak to ti zavolám později.“

„Cože?“

„Říkám, že ti zavolám později.“

„Ne, ne, klidně mluv, ale víc nahlas.“
„Chtěl jsem vědět, jak se ti daří. Včera večer ses vypařila.“
„Promiň, usnula jsem, byla jsem strašně unavená. Ale všechno je ok.“
„Usnula jsi v sedm?“
„Co?“
„V sedm. Šla jsi spát v sedm?“
„Nedívala jsem se na hodiny.“
„Poslední zprávu jsi mi poslala v 19.04.“
„Ne... blinkr, kde máš, kurva, blinkr?“
„Seš si jistá, že ti nemám zavolat později?“
„Jsem. Promiň, lidi prostě neuměj řídit! Pozdějc zkrátka nemám čas. Jdu venčit psa.“
„Chápu. Dnes zůstanu doma, budu psát.“
„Jako včera.“
„Takže jsi mi neodpověděla, protože jsi byla naštvaná.“
„Prosím?“
„Rozumělas dobře.“
„Ne, řekla jsem ti, že jsem byla unavená.“
„Takže jsi slyšela.“
„Jo, slyšela jsem tě a nebyla jsem ani nejsem naštvaná.“
„To ‚včera‘ jsi řekla kousavým tónem.“
„Mylíš se. Byl to tón ženy, která se soustředí, aby za deště nenabourala.“
„Tak já ti zavolám pak.“
„Dneska žádné pak nemám. Měla jsem ho včera, ale tys musel psát.“
„A je to tady! Vidíš?“
„Prosím tě, dělám si srandu.“
„Každopádně budu psát i dneska, v hlavě mi proudí moře veršů... Musím končit.“

„No jo, vždyť se tak jako tak uvidíme zítra.“

„Zítra?“

„Zítra, na Virginiině oslavě.“

„Sakra!“

„Ale ne, André. Virginia pořádá oslavu, víš o ní dobrý dva týdny.“

„Jo, jo, oukej. Já jen, že se mi to vykouřilo z hlavy, už jsem si naplánoval něco jinýho.“

„Zruš to, přesuň to. Tohle je důležitý. Poslala do skupiny celou řadu hlasovek, každá má dvě a půl minuty.“

„Ale víš, že ve skutečnosti je to strašná kravina, že jo?“

„Záleží jí na tom, takže ne, není.“

„Ale jdi, stejně si to taky myslíš. Něco takovýho dokážou uspořádat jenom Američani a Virginia.“

„Ale Virginia je moje nejlepší kamarádka.“

„Přesně tak, *tvoje*.“

„Ale ty jsi můj kluk. A pak, taky jsi v tý skupině.“

„Dobře, tak to teda přesunu a půjdu s tebou.“

„Věděl jsi o tom dva týdny!“

„Pochopil jsem, chceš mi to zopakovat ještě jednou? Dobře, už budu končit. Napiš mi, až budeš mít čas.“

„André?“

„Ano?“

„Na ten článek o kachničkách mi dali týden navíc, kdyby ses náhodou ptal.“

„Věděl jsem, že to dobře dopadne.“

„No ovšem.“

„Jo, ty si vždycky poradíš.“

„Ale když ho příští týden neodevzdám, vyhodí mě.“

„Aha. Ale ty ho odevzdáš, ne?“

„Já si vždycky poradím, sám jsi to řekl.“

„Jsem o tom přesvědčený. Jestli chceš, můžeme si o tom zítra promluvit.“

„Jo, zítra.“

„Pořád ten samý tón, co?“

„Je to můj tón, mrzí mě to, ale žádný jiný v zásobě nemám.“

„Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Skútr zaparkovala před domem a vůbec ji netrápilo, že přitom zabrala mnohem víc místa, než bylo nutné. Vyrázila nahoru, schody brala po dvou, a když se konečně zastavila před dveřmi paní Masiové, sotva popadala dech. Paní Masiová bydlela v posledním patře (k tomu bylo zapotřebí hodně dechu) a na venčení psa, kterého jí darovaly děti proto, aby zaplnily prázdno vzniklé po smutném odchodu pana Masiho, byla příliš stará. A tak Amelii dávala sedmdesát eur týdně, aby to třikrát denně dělala místo ní. Pes Otto zvaný Ridge byl hnědý pekinéz, který se až k neuvěření podobal herci z nejsledovanějšího seriálu všech dob.

Amelia zaklepala na dveře.

Napočítala do tří a pak zaklepala znovu, tentokrát silněji.

Jedna, dva, tři, začala znovu odhodlaně počítat.

Všechno bylo v pořádku, nebyl důvod se znepokojovat, v drtivé většině případů to do třetice vyšlo. Když však paní Masiová zapomněla naslouchací přístroj na nočním stolku / v umyvadle / v ledničce za zbytky pečeně od neděle... Nu, řekněme, že to prostě nebyl nejšťastnější den.

„Amelie!“

Vida, šťastný den, alespoň z tohoto úhlu pohledu.

„Jsem tady, je Otto připravený?“ odrecitovala Amelia o pár oktáv výš, než byla její norma.

„Může vyrazit.“

Pes, už navlečený do blankytně modrého oblečku, obrátil oči v sloup (oukej, možná že neobrátil oči v sloup tak doslova, ale vypadalo to tak).

Problém byl v tom, že Otto zvaný Ridge byl strašně líný a na procházku se mu nikdy nechtělo. V létě trpěl vedrem, v zimě špatně snášel chlad (proto ta flísová minivestička). Byl blázen do svého pelíšku, vycpaného husím peřím, a do talíře na zbytky, který paní Masiová doplňovala po každém jídle; o něco méně pak taky do Amelie a jejích nečekaných návštěv, které narušovaly jeho milovanou každodenní siestu.

Každopádně Amelia byla jeho oblíbený narušitel.

A tak, jakmile ji uslyšel běžet do schodů – Amelia pokaždé běžela a psi mají, jak se všeobecně ví, na rozdíl od svých páníčků, vynikající sluch –, obrátil po svém oči v sloup a odevzdán osudu se pomalu přibližoval k vodítku a šoupal přitom zadkem o mramorovou podlahu.

„Tak šup, *Ri...* Otto.“

„Dobře, počkám na vás tady. Zatím se podívám, co dávají v televizi.“

„Skvělé, tak na shledanou, paní Masiová.“

„Zatím, Amelie! A ty, zlatíčko, buď hodný a dávej na sebe pozor.“

Paní Masiová počkala, dokud nezmizeli na schodišti, pak za nimi zavřela dveře a vrátila se ke své argentinské telenovele.

„No tak, Ridgi, nedělej na mě ten svůj obličej. Musíš se vykat, já za to nemůžu.“

Otto zvaný Ridge ji ignoroval a snažil se držet krok s jejími ošoupanými converskami.

„Parťáci už na tebe určitě čekají. Dneska máme trochu zpoždění, byl to fakt den blbec, ale neboj se, než tam dojdeme, všechno ti povím.“

Prošli bránou a čtvrtí Trieste pokračovali uličkou lemovanou paláci z třicátých let. Amelia ho jemně táhla a nepřestávala mluvit, i když spíše k sobě samé než k pejskovi. Pak zabočili doleva a dorazili k městským zahradám.

Jejich kamarádi tam na ně už čekali, přesně jak předpokládala.

Amelia odepnula Ottovi zvanému Ridge vodítko a posadila se na své místo (ano, měla svoje místo) na lavičce mezi Milvií a Lidií a naproti Viole a Albertovi.

„Poslyš, a víš ty co? Dělej si, jak chceš!“ křičela Milvia po Ameliině levici na svou sestru Lidii.

„A co ty mi máš co říkat? Ale podívejte se na ni! Copak jsem včerejší?“ řvala Lidia po Ameliině pravici na svou sestru Milvii.

Amelia se naklonila k Albertovi a Viole, kteří jí, hned jak přišla, volnou rukou beze slova zamávali na pozdrav. S naprostou jistotou mohla říct, že jen málokdy je viděla, aniž by se drželi za ruce.

„Tak už jsou v sobě? O co jsem přišla?“

Alberto ve svém krásném modrém kabátu, na kterém se při pohybu neudělal ani jediný varhánek, pokrčil rameny.

„Stará známá písnička.“

„Zase ta ženská z centra pro seniory?“ zeptala se Amelia šepem, což neuniklo Milvii.

„Chtělaš říct ‚ta stará kráva z centra pro seniory‘, děvenko.“

„Milvie, je ti čtyřiasedmdesát, prober se! A jestli si pamatuješ takovou kravinu, pak seš taky taková stará kráva, abys věděla!“

„Jestli já jsem stará, tak ty se můžeš jít bodnout!“

„Lidie, a nejsi ty o rok mladší?“ zamíchala se do rozhovoru Viola a sklonila hlavu tak, že jí brýle sklouzly po vyzáblém nose. Naštěstí je jistila světle růžová šňůrka stejného odstínu, jaký Amelia přisuzovala jejímu hlasu, který by ještě pořád mohl patřit holčičce.

„O jedenáct měsíců, jestli mám být přesná, Vió. Naše ubohá máti si ani nestačila vydechnout, a tady ta se sem hned musela přisejřit!“ Milvia si upravila beranici a zapálila si tenkou cigaretu sevřenou mezi tmavými rty. Lidia na ni namísto odpovědi vyplázla jazyk.

„Dobrá. Teď když se vody trochu zklidnily a jestli jste s tím vzájemným popichováním skončily, Amelia by nám mohla popovídat, jak to dopadlo s jejím šéfem.“

Alberto nepřestával tisknout Violinu malou ručku.

Měl výjimečný dar, že se každý v jeho přítomnosti cítil jako ryba ve vodě: se svým sebejistým držetím těla, zdůrazněným pevným stiskem ruky, promlouval k Amelii hlasem, který jí navozoval pocit domova.

„Ne moc dobře. Jestli nenapišu článek, který bude mít úspěch, vyhodí mě.“

„To je ale kretén!“ vyfoukla Milvia obláček dýmu Amelii do obličeje.

„Jo, to je,“ Amelia, s rukama hluboko zabořenýma do kapes kabátu, se na lavičce sesunula níž.

„Hlavu vzhůru, děvenko, nevzdávej to, napiš mu ho!“

„Ach jo, já vím. Možná že byste mi mohly na týden půjčit svoje volpiny a napíšu článek *Jeden týden s pěti volpiny Milvie a Lidie*. Stejně chce něco takovýho.“

„A budeme pak slavné, děvenko?“

„Kéž by!“

Lidia se postavila a přitiskla si ruku k čelu, aby si zastínila oči před imaginárním sluncem.

„Ách jo, Gastone, přestaneš?!“

„Co dělá?“

Milvia se nepohnula z lavičky a neustále upřeně sledovala Amelii.